

Els mecanismes que fan moure el sistema monetari internacional sempre m'han semblat misteriosos. Reconec que la culpa principal és meva, per falta dels coneixements necessaris, però és igualment certa l'existència de factors esotèrics destinats a mantenir-nos quiets i a les fosques. Em faig creus que la fortalesa de la pesseta en el mercat de divises ocasioni grans preocupacions. El senyor Josep Miquel Abad, conseller delegat del COOB, ha dit recentment que aquest organisme té el 65% del seu capital en dòlars i això l'amoïna, tant per la baixa cotització de la moneda americana com per la solidesa de la pesseta als mercats financers. El conseller del COOB afirma que van fer l'últim pressupost calculant una paritat de 115 pessetes per dòlar, o sigui que estan perdent 14 pessetes per cada dòlar. Mal negoci! Si es té present el temps que encara falta per al magne esdeveniment es pot tenir l'esperança que la pesseta s'ensorri i sigui possible la celebració d'uns Jocs Olímpics amb comptes feliços.

Però de tranquils del tot no ho podem estar, perquè esgarri-fa pensar què ocorreria en el cas d'una devaluació de la moneda nacional, que no seria pas cap novetat. No és possible d'oblidar que ara que anem bé ens passen paradoxes com aquesta: els costos per barril de petroli han baixat, els paguem amb dòlars més barats, vivim una venturosa liberalització dels preus i la conseqüència final és que se'ns apuja el preu de la

el davantal de pere calders

Cada mal té el seu soroll

gasolina.

Sort que tenim una divisa forta, que si no... I ara que parlem de la fortalesa de la pesseta, es topa amb una altra realitat desconcertant: en el seu aspecte físic la pesseta no s'havia vist mai tan desvalguda. S'ha tornat evanescent, gairebé impalpable, dona molta feina manipular-la i comptar-la.

La manera més pràctica de fer-ho és humitejar amb la llengua la punta del dit índex i encastar la diminuta peça, tot evitant (és essencial) els corrents d'aire. Ja sé que és una visió molt personal, però quan m'asseguren que les noves pessetes són moneda forta, em fan pensar amb els gossos petits que no s'han emmirallat mai i, enduts per la supèrbia, ataquen a tortes i a dretes. En més d'un cas, no prenen mal perquè els salva la mica de llàstima que fan.

Ja sé que pertanyem a un conjunt que importa més que no pas exporta, i això desequilibra balances econòmiques. Els nostres productes resulten cars a fora, amb frenada de vendes, i, en canvi, comprem més barats els articles forasters, amb un increment del consumisme que es considera fatal. Però és veri-

tat, això darrer? Doncs no queda clar, perquè ens assegurin que a la resta de països integrats a la CE, els preus d'una colla de béns de consum són més barats que aquí.

Entre ells, els electrodomèstics, amb la variada gamma d'aparells de so i d'imatge i el reguitzell de col·laboradors mecànics en les feines de la casa, en un procés d'oferta que s'amplia constantment. Ah! I els automòbils, amos i senyors de la nostra època, que figuren en els somnis de totes les classes socials. De tant en tant, ens informen que quan siguem membres de ple dret de la CEE, els podrem adquirir a poc més de la meitat dels preus que paguem actualment. Ja gaudeixen d'aquesta ganga països amb monedes teòricament més febles que la pesseta.

Una pesseta que, com a unitat monetària, ja és tan sols una idea, un sentiment que es va impregnant de nostàlgia. Sola, peça per peça, no és res ni s'hi pot comprar res. Mai no s'havia parlat tant de milions com ara: a l'horitzó, voletejant, s'hi perfilen bitllets de banc i segells de correu amb rècules de zeros, com els d'aquella Alemanya que acabava de perdre —temps era temps— la primera Gran Guerra Europea.

Pere Calders